

Αν ήμουν πρόσφυγας...

Ξυπνάω τη νύχτα αλαφιασμένος.

Σκοτάδι στο δωμάτιο, σκοτάδι στο μυαλό μου.

Ξαγρύπνησα βλέποντας ειδήσεις, ακούγοντας για νέα κύματα προσφύγων και υποσχέσεις αρχηγών να βοηθήσουν την Ελλάδα που περνάει δύσκολα. Άκουσα για πόλεις που καταρρέουν στην μεγαλομανία μερικών ανθρώπων. Άκουσα πολιτικούς να εκφράζουν την λύπη τους για άδικες σφαγές αθώων παιδιών και μάνες που θρηνούν. Άκουσα για χώρες που αρνιούνται να δεχτούν έστω κι έναν πρόσφυγα...

Μα γι αυτούς ούτε λόγος. Για τα βάσανα που πέρασαν, όλες αυτές τις δύσκολες στιγμές. Κι αν ήμουν εγώ πρόσφυγας; Τρομακτικό στην ιδέα, μα τόσο πραγματικό.

Αν η καθημερινότητά μου μετατρεπόταν βίαια σε έναν αγώνα για επιβίωση; Αν τα όνειρα και οι ελπίδες που έχω έσβηναν και τη θέση τους έπαιρνε ένας μοναδικός στόχος: να φύγω;

Αν ήμουν πρόσφυγας θα φοβόμουν. Θα ζούσα μέσα στην αβεβαιότητα, μη γνωρίζοντας αν θα ξημερώσει επόμενη μέρα.

Αν ήμουν πρόσφυγας θα έφευγα, όπως και πολλοί άλλωστε. Θα διακινδύνευα τη ζωή μου για μία μόνο ελπίδα: ένα καλύτερο αύριο, όπως και πολλοί άλλωστε.

Αν ήμουν πρόσφυγας, θα έδινα ό,τι μου έμενε από περιουσία για να μπω σε μία βάρκα χωρίς προορισμό, όπως και πολλοί άλλωστε...

Σε λίγο ξημερώνει.

Υπομονή...

Φώτης Αθάνατος

γ1 Γυμνασίου